

ÓRBITA

NÚMERO 4 XANEIRO 2002

I.E.S. RIBEIRA DO LOURO

De novo estamos con vós para facer a revista .Non nos faltan ganas. Nela podedes dicir o que vos apeteza que saia á luz, contar anécdotas, historias, comics...etc

¿¿Que vos gustaría darvos a coñecer?? é unha boa forma de abrir unha portíña que pode chegar a máis. Nela necesitamos cooperación, non consiste en estar atados nin perder o tempo senon de aportar a maior información posible para conseguir unha proposta que se chama "órbita".
¡Únete! ¡Ánimate!, explota a túa imaxinación liberándoa e contando todo o que sucede ao teu redor.

SUMARIO

- Editorial 1
- Novas 2
- Actualidade..... 3
- Teatro 4
- Reflexión..... 7
- Tema do mes..... 8
- Opinión..... 9
- Deportes 11
- Sabías que 13
- En Órbita 14
- Na rede 14
- Fora de órbita 15
- Pasatempos..... 16

GRAN POSTER CENTRAL:

**O camiño dos
frades**

Editorial

¿Por que vivimos nunha sociedade materialista?

Hoxe en día todo é material, ¿non vos preguntades o porque? Penso que a resposta é todo polo que se ve, percibe, aprecia e que cada un ve o que quere ver e clasificar segundo lle convén.

Cabe destacar que todo o que chama a atención é o que se percibe pola vista é o que non tamén. Poderíamos facer unha pequena clasificación:

- Polos cartos: : con cartos buen rolo, sen cartos pouco para nós
- Físico: delgados: tipo a seguir ; gordos ,desagradable poucas capacidades.Infinidade de cousas desagradables pero sempre discriminando e clasificando.

Non se busca en ningún momento a xenta natural, sinxela , etc, iso dá igual, primeiro valórase o que salta á vista , se nos gusta e vai no noso ambiente e pensamentos entón acéptamelo, se non é así non.

¿Por que creamos esas diferencias entre nós? Non deberíamos de pór esas diferencias debido a que se razoas un pouco.pensas ,hoxe estou moi ben pero mañán non sei como estarei nin de quen dependerei.Todos somos iguais e ao mellor de quen menos o esperas che axuda, escoita, entende.

¿¿¿Por que levantar esas barreiras tan grandes na sociedade en que vivimos???,¡¡¡ Nós mesmos as queremos quitar pero ao mesmo tempo as estamos poñendo!!!

Non nos gusta que nos "clasifiquen", discriminen ¿verdade? pois non o debemos facer porque co "material"non se vive ,nin nos leva a ningunha parte ¿ou chegamos a algún sitio con eses pensamentos?....."podemos chegar a obter algúns problemas" con peores solucións.

*SE DEIXAS VIVIR, VIVIRÁS .SE DISCRIMINAS,TE DISCRIMINARAN
POR ISO NON CLASIFIQUESÁ XENTE POLO "MATERIAL" E XA
VERÁS AS BOAS RECOMPENSAS QUE OBTERÁS.*

(VIVE E DEIXA VIVIR, PERO NON TE DEIXES EMBAUCAR POLO

O Magosto

O día 9 de novembro celebramos o magosto no instituto. Nas tres primeiras horas da mañá demos clase normal. No recreo, os alumnos de 3º ESO B xunto coa profesora Helena de Educación Física, fomos preparar e organizar todos os xogos populares: a petanca, a chave, a ra, as cordas, as canicas e os trompos. Ao finalizar o recreo todas as clases saíron ao patio para comezar o magosto.

Ao principio había pouca xente nos xogos, pero, máis tarde xa se foron animando e cada vez había máis, excepto nas canicas que como ía ninguén tivose que quitar.

Mentres os alumnos xogaban, detrás do instituto estaban o Mestre e Pampi asando castañas. Os que estábamos dirixindo os xogos tamén tivemos oportunidade de xogar e de comer castañas, pois turnámonos e iamos dar unha volta.

Unha vez que estaban asadas as castañas a xente xa se arribaba máis alí para collemas e deixaban un pouco os xogos e cando xa estábamos un pouco fartos de castañas collíamolo carbón e enfarruscámonos todos, os profesores tampouco se salvaron.

Durante todo o magosto, que durou tres horas puxeron música na radio.

Ao rematar o magosto recollemos os xogos e algúns limpámonos un pouco de enfarruscadura nos vestiarios.

Aínda tivemos que esperar un bo anaco (non sei canto, porque non levaba reloxo) para marchar á casa.

Todo saíu moi ben, aínda que houbo algúns accidentes (rompeuse o cristal da cafetaría e a corda de tirar), pero iso non é nada para o ben que o pasamos.

Maria de Bernardo Roca 3º ESO B

CASTAÑAS RECHEAS DE CHOCOLATE

Miñas donas e señores
que facéde-lo Magosto
cóntovo-la receitaña
dunha xente de bo gusto.

No lugar de Soutogrande,
provincia de Pontevedra,
cociñaban as castañas
e facíanas recheas.

Precisas 3 quilos delas,
un coitelo afiado,
dous quilos de chocolate
e leite recén quenteado.

Cócense todas sen caga
fáiselles un buratiño
e bótase chocolate
derretido no leitiño.

25 DE NOVIEMBRE. DÍA INTERNACIONAL CONTRA A VIOLENCIA CONTRA AS MULLERES

Manifesto

O día 25 de novembro foi declarado Día Internacional contra a violencia hacia a muller no primeiro encontro Feminista de Latinoamérica e o Caribe, celebrado en Bogotá, en xullo de 1981. Neste encontro denunciáronse todos os tipos de violencia que se dan contra as mulleres no mundo. O ano 1999 a ONU deu carácter oficial a esta data.

Dende entón vense conmemorando este día para chamar a atención e xerar concienciación de que a violencia contra as mulleres é unha das formas de violencia máis estendida no mundo e de especial crueldade xa que se ceba sobre quen máis se ocupa de coidar a vida das persoas.

A forza, o poder e o dominio considéranse valores positivos, aínda máis nas nosas sociedades competitivas, e eses atributos continúan sendo considerados parte da identidade masculina, un compoñente de virilidade.

Estes “valores” fundamentan estruturas de desigualdade, e un medio para acadalos, demostralos ou defendelos é a agresión. Vivimos nunha cultura que fai da forza un símbolo de poder sobre outros e o poder o mostra como algo positivo. O país máis poderoso é aquel que pode impoñer a outros a súa vontade, someter a outros ao seu dominio e que fai ver as súas agresións como parte do ben da humanidade.

O tradicionalmente considerado feminino é a debilidade, o controlable, o que debe protexerse, o que pertence ó forte.

Cando unha muller é golpeada física o psicolóxicamente no seu círculo máis achegado, aparece, como nun espello, a imaxe mesma do que a nosa sociedade segue sendo.

Ante esta situación, cada vez máis homes e mulleres, chicos e chicas manifestan o seu compromiso e a súa vontade de previr a violencia contra as mulleres e todas as súas manifestacións.

É polo que dende esta revista propoñemos:

- **Defender e facer respectar os dereitos humanos.**
- **Apoiar ás mulleres nas súas loitas contra toda clase de violencia e a solidarizarse coas mulleres que a padecen.**
- **Aprender a resolver pacificamente os conflitos e recoñecer os erros, xa que a violencia nunca pode resolver os problemas que xorden nas relacións.**
- **Tomar como modelo as conductas respectuosas e solidarias.**
- **Non impoñer os desexos e a propia vontade pola forza. As tensións sempre se descargan sobre quen é máis débil.**
- **Utilizar modelos educativos dialogantes e cooperativos.**

AXUDA Ó TEATRO MÁIS HUMILDE

O pasado mes de outubro, partiu do noso instituto un microbús no que viaxamos trece estudantes e tres profesores, con destino á cidade de Lugo. Iamos invitados a un certame popular de entrega de premios ó teatro base galego.

Todos tiñamos esperanza de conseguir algún premio ou recoñecemento, pois o tempo e o esforzo investido nas dúas obras teatrais foi moito: pasamos numerosos recreos ensaiando e preparando decorados e máis vestuario, houbo moitos atrancos e imprevistos á hora de representar as obras ante os nosos compañeiros, e aínda por riba os nervios de última hora, cando tocaba saír ó escenario e interpretar o teu papel. Pese a todo non nos queixamos porque pagou a pena disfrutar do teatro.

Unha vez xa en Lugo, despois dunha longa viaxe na que os chistes e a música foron o remedio contra o aborrecimento, entramos no edificio no que se celebraba a cerimonia. Tivemos que agardar sobre unha hora aproximadamente, antes de que comezase. Todos estabamos nerviosos ou impacientes, e incluso os profesores, con certa ansiedade, dialogaban sobre a mecánica do concurso. Había catro categorías, segundo o nivel (nós competíamos en institutos, coa obra “O cego

de Fornelos” e mais “A tía Lambida”). Os premios oscilaban entre as 250000 ptas do 1º e as 60000 ptas do 2º, a parte das axudas, os premios eran outorgados de mans de distintas personalidades políticas. Había moitos galardóns posibles (mellor sonido, mellor iluminación ...), pero tamén moitos participantes (150 grupos). Pola nosa parte só acadamos unha axuda de 25000 ptas, ningún premio.

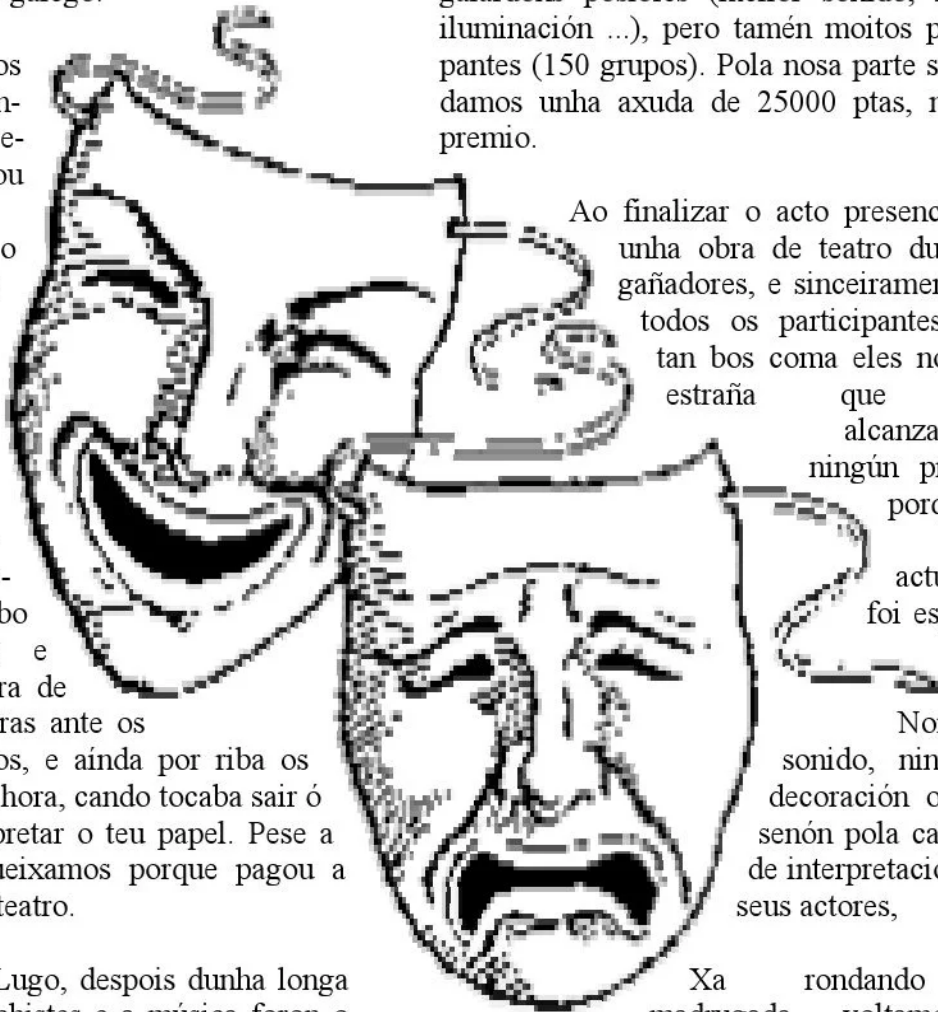
Ao finalizar o acto presenciamos unha obra de teatro dun dos gañadores, e sinceramente, se todos os participantes eran tan bos coma eles non me estraña que non alcanzamos ningún premio, porque a súa actuación foi espectacular.

Non polo sonido, nin pola decoración ou así, senón pola calidade de interpretación dos seus actores,

Xa rondando a madrugada, voltamos á casa,

conformados co detalle da axuda, con frío e cansos dunha viaxe esgotadora. Así concluíu a viaxe do grupo de teatro 2000-2001.

Pablo Teijeira Romero

ENTREVISTA AO GRUPO MIGALLAS

O pasado día 21 de novembro tivemos con nós ó grupo de teatro Migallas, que representou unha obra para os alumnos de 1º ESO do IES Ribeira do Louro e máis do IES Pino Manso. Un grupo de alumnos deste curso entrevistounos ó rematar a representación.

Revista: ¿Cantos sodes e cal son os vosos nomes?

María Campos: Pois Migallas empezamos sendo dous, Carlos e María, e agora somos tres coa incorporación de Xurxo, que tamén traballa con nós noutras obras de teatro infantís.

Revista: ¿É a primeira vez que vides a este instituto?

M.C.: Xa estivemos noutra ocasión representando unha obra que se chamaba “O cantante e as mulleres”, que funcionou moi ben e non debeu ser tan aburrida, porque nos volveron chamar este ano.

R.: ¿Actuades só en colexios?

M.C.: Nós actuamos onde haxa un escenario, e ás veces sen escenario tamén. Actuamos onde hai un público que nos quere escoitar: en colexios, en institutos, en asociacións culturais, incluso en grandes teatros tamén... Gústanos actuar onde haxa un público que nos queira ver.

R.: Fálanos da obra que acabamos de ver.

M.C.: Pois como di o título, “Cousas que pasan” pretende reflexar as cousas que a calquera lle poden pasar na vida diaria: o que lle pasa a Jonhy, que é un rapaz que pode ser calquera de vós, ou a Vane, ou a Consuelito, ou á nai de Jonhy, que son os personaxes que aparecen na obra. Cousas que nos pasan a todos e son fáciles de entender.

R.: ¿Levouvos moito tempo preparar esta obra?

M.C.: Xa levabamos pensando nela moito tempo, pero foi no verán pasado cando empezamos a darlle forma e preparala aproximadamente tal e como é. De todas formas, as obras de Migallas están continuamente cambiando, están baseadas en improvisa-

“Nós actuamos onde haxa un escenario, e ás veces sen escenario tamén”

cións e a obra de hoxe, por exemplo, védela dentro duns meses e xa non vos parece a mesma.

R.: ¿Hai moito tempo que vos adicades ó teatro?

M.C.: Habrá dez anos qu nos adicamos ó teatro. Empezamos Carlos e máis eu, el coa guitarra compoñendo cancións e eu representando historias de personaxes. E así, pouco a pouco, e atendendo ós comentarios do público, fomos cambiando e crescendo: empezamos dous, agora somos tres, se cadra a próxima vez seremos catro...

R.: ¿Que é o que máis vos gusta de facer teatro?

Xurxo: Para quedar ben diría que ensaiar, actuar e todo eso. Pero o que realmente máis me gusta do teatro é este tipo de cousas como que che fagan unha entrevista ó final, sentir o público, o aplauso, as caras da xente mentres ti estás aí no escenario... Son sensacións moi chulas que todos deberíades experimentar algunha vez.

R.: ¿Costa moito aprender un guión?

X.: Con Migallas concretamente non, porque non temos un texto longo que aprender; as nosas obras baséanse moito na improvisación. Ensaíamos un ou dous meses e despois imos engadindo cousas que se nos ocorren, chistes, etc., de maneira que ves a mesma obra hoxe e é distinta a calquera outro día.

R.: ¿É divertido facer teatro?

empezamos a falar dos temas que podemos tratar e imos creando situacións, personaxes e historias

X.: Moito. É moi divertido. É o máis divertido que hai. Tamén hai que ter en conta que ten o seu traballo e o seu sacrificio: non é só subir a un escenario e ¡ala! ¡a facer rir! Eu invitaría a toda a xente que non fixera nunca teatro a que o faga porque é a cousa máis divertida que hai no mundo. Pásalo moi ben e coñeces a moitísima xente.

R.: ¿Inventades vós as vosas historias?

M.C.: Como xa dixemos antes, Migallas fai as súas propias obras. Non son sacadas de ningún libro doutros autores. Inventamos seguido, empezamos a falar dos temas que podemos tratar e imos creando situacións, personaxes e historias. E eso divírtenos moito, pasámolo moi ben.

R.: Cando erades coma nós, ¿gustábovos o teatro?

M.C.: Mira, eu, a primeira vez que fun ó teatro tiña trinta anos, e pareceume tan bonito e quedei tan marabillada que me dixen: “Teño que subir a un escenario e facer eu teatro”. E así foi. E eu, que teño moita vergonza, pasóuseme a vergonza de repente e non tiven ningunha, ningunha vergonza.

X.: Cando era moi novo, máis novo ca vós, aproveitaba calquera pequena reunión para subir enriba duna mesa e empezar a cantar. O que máis me gustaba era cantar. Despois adiqueime ós estudos e, cando tiña dezaioito anos, metínme nun grupo, empecei a facer teatro e aquí estou.

R.: ¿Alguen das vosas familias adicábase ó teatro?

M.C.: Na miña familia non e na de Carlos e na de Xurxo tampouco.

R.: ¿Qué tal se porta o público?

M.C.: O público sempre se porta ben. Se aplaude, porque lle gusta, e se non aplaude ou patalea estache dicindo que o que viu non lle gustou. Sempre dentro dun orde e sen perder o respecto. Pero non, normalmente non temos problemas co público.

R.: ¿Cómo notades vós se o público se divirte?

M.C.: Nas nosas obras o público soe rir bastante, e eso nós notámolo desde o escenario.

R.: ¿Querédeslle dicir algo ós alumnos deste centro?

M.C.: Dúas cousas: que nos sigan chamando para actuar aquí e que se sigan portando tan ben como se portaron na función de hoxe.

X.: Eu diríalles que se non hai un grupo de teatro no instituto que formen un grupo de teatro. Que lían a calquera profesor e que monten un grupo de teatro no instituto.

M.C.: Pois xa sabedes, facedes un grupo de teatro e a próxima vez que veñamos sentámonos nós aí nas sillas e miramos como actúades.

R.: Moitas gracias, Migallas, e ata outra.

Sábado de mañana

Sábado de mañana, salta la radio del despertador, “las manos hacia arriba, las manos hacia abajo... joder no te apetece levantarte” “Uh, uh, uh” así que salta el grito de guerra de todo aquel que aprecie esa música, me levanto y le doy a stop, uff que divino.

Salgo con mis padres a hacer la compra, nos acomodamos en el coche, le da al contacto, pone la radio y “SORPRESA” Uh, uh, uh y como los gorilas. Ya no aguanto más, le “ordeno” a mi madre que cambie de emisora y salta un debate sobre la dureza de las represarias norteamericanas en contra de la amenaza talibán. Hacemos la compra, vamos a casa, preparo la mesa y me piro a escuchar música, si, necesito sacarme la musiquilla esa que me lleva bombardeando todo el día. Cojo, saco un CD de Iron Maiden y me tumbo en cama viendo la Tipo de este mes, ¡qué alivio! Esto si que es música, me digo para mis adentros.

Acabamos de comer u hago una selección de Cd’s para tirar un par de horas antes de bajar para quedar con la peña.

A las 6:00 bajo, saludo a los colegas y nos piramos a dar una vuelta y a las 9:00 nos despedimos y quedamos todos a las 11:00 para beber algo antes de ir de fiesta.

Buenas noches – ya estamos todos, abrimos una botella y empezamos a hablar.

- Joder tío ya estoy harto de la música que se pincha ahora.
- Ya te digo, “hace tanto que...” vaya mierda, te acaba saliendo por las orejas.
- Si, fijo tío, y lo peor de todo es que de tanto escucharlas te las sabes casi de memoria.

Al final llegamos todos a la misma conclusión, hacía falta un Pub de Heavy o de Hardcore, o lo que sea menos la música de los 40 principales.

Vaya mierda de música, todos los años lo mismo, que si el Chayane, el Ricky Martin y otros muchos más que cantan todos igual y cuya calidad musical es francamente pésima.

Y ahí nos vamos todos de fiesta, como me gusta el fin de semana, y claro bajamos a pegarnos un “dancing” y SORPRESA, si, efectivamente, lo que estáis pensando Uh, uh, uh, y claro tienes frío

y no te vas a ir fuera, te quedas, te mueves un poco, te ríes del otro que está a tu lado, que baila claramente influenciado por la canción y te pegas un meneo, de vez en cuando se te acercan los colegas y te gritan al oído ¡VAYA MIERDA DE MÚSICA! y le respondes asintiendo con la cabeza, el mundo no está hecho, musicalmente hablando, para mi ni para mis amigos, somos unos incomprensidos. No sé pero a veces me pregunto si soy yo el raro pero creo que no o eso espero.

¿NUNCA PENSASTES EN COMO NOS DIVERTIMOS?

Hai moitas maneiras de pasalo ben. Uns escollen a maneira de divertirse *e/es* mesmos, outros escollen a maneira de "pasalo ben" os demais.

SUSTANCIAS NOCIVAS E ALCOHOL.

Esta maneira de pasalo ben é moi importante porque a maneira de nos "divertir", ás idades de 15 en diante son un pouco absurdas. Absurdas porque o que máis e o que menos finxe a maneira de pasalo ben. É dicir, pensamos que beber e tomar sustancias nocivas significa que somos máis "guais" que outras *persoas*. En realidade, parándonos a pensar, somos ignorantes, sabemos que estamos a facer dano ao noso corpo e seguimos consumindo.

Mentres que nós finximos pasalo ben, pensamos que estamos divertindo á xente, pero estanse a rir de nós. Rin das tonterías que un fai cando non é consciente dos seus actos, rinse de nós.

"CHATEAR"

Hai moitas maneiras de pasalo ben sen drogas. Unha desas maneiras e que cada vez está máis de moda é escribirse, talar mediante o ordenador con outra persoa a isto chamámoslle "chatear". A través dos ordenadores podemos coñecer a moitísima xente nova, sen saír da casa e de moitos sitios distintos. Tamén tes a oportunidade de se es un pouco cortado, aproveitar para falar desta maneira, sabes que a persoa á que estás a falar non pode verte. Á fin eao cabo é un bo invento xa que as persoas que non se atreven a falar cara a cara poden facelo dalgunha outra maneira. Todo o mundo necesita falar.

FESTAS "CASEIRAS"

Mozos:

Como hai diferentes gustos, hai outra xente que prefire pasalo ben en compañía dos seus amigos, facendo as súas propias *festas*.

Estas festas fanse en casas vellas, garaxes,.... normalmente sempre hai algún no grupo que ten algún local donde se poden facer este tipo de *festas*. *Estas festas soen* organizalas os mozos.

Mozas:

As mozas fan outro tipo de *festas como festas de* pixamas. Estoutra consiste en pasar toda unha noite en vela, bailando, cantando e confesando todas esas cousas que a un lle pasan ao longo dos días. Nestas *festas a* norma e non quedar dormida, toda aquela que quede dormida ao levantarse, atoparase coa cara chea de pasta de *dentes, o peto cheo de* polvos de talco,... .0 traxe para esta *festa é* un pixama. Estas tamén se fan en baixos,...

As maneiras de divertirse son case todas as boas. Podes pasalo ben de verdade ou podes finxir pasalo ben para que os demais o pasen ben contigo pero sempre decides ti.

O PASOTISMO XUVENIL

As veces penso na sociedade de mañá e a verdade é que me dá un pouco de medo, da maneira en que a inmensa maioría da xente que está agora nos institutos pasa de todo e prefire que loiten os demais e llo sirvan todo en bandexa, exceptuando para as folgas iso si, para iso ándase na punta do pé.

Eu apoio totalmente o reivindicar cousas xustas cando, así sexa necesario, con folgas, manifestacións, encerros e o que faga falta, pero tamén me gustaría que a xente se preocupase tamén de colaborar nos centros e de unirse para facer forza nas loitas que van traer beneficios a todos non só ós que dan a cara e se mollan por todos, pero é máis cómodo que nolo dean todo feito, e o que é máis triste, criticar a quen o fai pero non ao noso gusto, tildándoo de covarde e saboteando manifestacións, saltándonos as decisións dos nosos representantes.

E para a loita unida hai que començar pola unión nos distintos grupos, o que non podemos facer é que como eu aprobei e o que protesta suspendeu, en vez de apoiálo se comparto as súas protestas decirlle que o fai porque suspendeu, e isto é un simple exemplo.

Pero se reivindicamos sempre os nosos dereitos,

temos que saber tamén que nós temos uns deberes, e que non podemos pretender que se nos respecte dende dirección si non empezamos por respectar ós nosos compañeiros. Este comentario que vai dirixido especialmente a aqueles “macarriñas” que en vez de dedicarse a loitar falando o fan destrozando o material do centro, iso non é de valentes porque así é moi doado protestar, polas agachadas e sobre todo sen po-

me atopo, que no consello escolar estou soa, os delegados solo se lles escoita cando falan da folga, ás veces. E moi triste para min neste quinto ano de Presidencia de delegados toparme con que tanto eu coma os meus compañeiros delegados, ós que felicito de corazón polo seu labor, só somos útiles en caso de folga, para ir buscar tizas ou para facer fotocopias. Un delegado é algo máis que un chivo espiatorio é unha per-

“non podemos pretender que se nos respecte dende dirección se non empezamos por respectar ós nosos compañeiros”

ñar nin cara nin nome ós nosos destrozos para que logo o resto dos compañeiros apande coas culpas e cos gastos. E o máis grave é que a xente que os ve cometer esas atrocidades non os descobre e convertese así en cómplice seu, non en bo compañeiro como moitos pensan, porque se realmente fosen bos compañeiros denunciaríanos diante da dirección ou dos distintos representantes do alumnado.

O próximo ano se todo me sae como teño previsto marcharei deste centro despois de bastantes anos nel, e xusto este último ano que quería dedicalo a axudar os que esperaba foran ós vosos representantes o día de mañá

soa que vos representa e que necesita de todo o voso apoio e confianza e isto non é unha cursilada.

Creo que esta movilización tería que verse reflectida tamén na sociedade, en xeral, xa que a participación xuvenil nas eleccións e das máis baixas, e despois adicámonos a criticar ós políticos, pero para poder facelo debes colaborar a súa elección, se despois do teu voto concordante coas túas ideas, o gañador che falla pero primeiro empeza por escoitar os discursos políticos existentes e elixir o máis acorde co teu pensamento e vota que é un dereito que ti tes.

PATRICIA PAMPILLÓN
VILA

SE QUERES SER RESPECTADO NA SOCIEDADE CONTRIBÚE CON ELA.

A L.O.U.

A nova Lei Orgánica de Universidades é un contra-proxecto educativo que concibe a Universidade como un negocio para a empresa privada, unha educación para xente pudente e unha pelota en mans de empresas privadas.

Xa é típico no Ministerio de Educación o non recoñecemento á comunidade académica como suxeito digno de ser escoitado, pero si de ser desprezado e tildado de “vagos” e “fácil de manexar”, pero sobre todo ter incapacidade propia para organizarse, sendo preciso que nos organicen sindicatos e partidos políticos, que á súa vez son quen realmente nos apoian.

As características máis innovadoras da L.O.U son:

- **PRIVATIZADORA.**

Non se aclara, non garante o financiamento das Universidades Públicas, método que as obrigaría a aumentar desorbitadamente as taxas ou recorrer á empresa privada. Ademais, precarizarase en bibliotecas, residencias, laboratorios, etc.

- **ANTIDEMOCRÁTICA.**

Acúrtase máis aínda a participación estudiantil nos órganos de goberno, concentrándose o poder nos rectores e nos decanos. Ademais, o goberno central (e non o parlamento ou as autonomías) aumenta o seu peso nas decisións do ámbito universitario.

- **ELITISTA**

Tapada coa falacia da “desaparición da selectividade”, multiplican os atrancos para o acceso e convértense en máis arbitrarias aínda que as actuais. Cada centro fixaría os seus criterios de admisión dividindo o alumnado en categorías de primeira, segunda e terceira. Aliméntase a competitividade entre as universidades e a elitización no acceso, en vez da cooperación entre os centros e a igualdade de oportunidades.

- **CENTRALIZADORA.**

O goberno de Madrid invade as competencias galegas e asume en exclusiva materias como as bolsas. Tamén cabe sinalar neste punto que un organismo estatal sería o encargado de homologar os planos de estudio e os títulos dende unha realidade socio-económica e cultural allea á nosa comunidade.

A lei actual de Universidades vixente xa dende hai 18 anos, e que todos defendemos con uñas e dentes, fixo posible que dende o escomenzo da vixencia da mesma o número de estudantes pasase de 750.000 a máis de 1.600.000, o de títulos oficiais elevase ata 150, o número de universidades públicas incrementouse de 29 a 48. E xa para rematar dicir que España subiu dende o posto 22 ó posto 12 do ranking científico mundial, nada mal para ser unha lei anticuada.

E xa para rematar, unha mensaxe para o goberno estatal e tamén para o autonómico, se vostedes cren que todo se debe modernizar, empecen por predicar co exemplo en dous casos:

- Nas cargas policiais, xa que a Constitución defende a liberdade de expresión, e as actuacións policiais son dunha época política anterior.
- Como nun país democrático vivimos, igualmente se deben elaborar as regras dunha convivencia educativa, neste caso, débese contar con todos os compoñentes da comunidade educativa, non só cos do seu partido.

Quero que dende este artigo quede clara unha cousa, que a xente que estamos en contra da L.O.U estamos de acordo en que hai que modernizar a lei de Universidades, pero para iso hai que consultar a todas as partes afectadas e a todos os partidos políticos e sindicatos legalmente elixidos pola sociedade para que os representen, todo isto para que esa nova lei reflecta e sexa símbolo da pluralidade existente tanto na propia sociedade universitaria como na sociedade en xeral.

*Patricia Pampillón Vila
C.S Comercio Internacional.*

CLUB BALONMANO PORRIÑO

O clube balonmán Porriño a pasada temporada 2000/2001 contou con quince equipos, participando en todas as categorías, dende benxamín ata senior, tanto en masculino como en feminino e mais de douscentos xogadores comprendidos entre idades de cinco e trinta anos.

- A temporada pechouse co equipo de División de Honra Feminino descendendo a Primeira Nacional (segue sendo o único equipo galego na súa categoría).
- O equipo de Segunda Nacional Masculino mantén a categoría igual que Segunda Nacional Feminina, Primeira Territorial Masculina e Junior Masculino.
- O equipo Xuvenil Masculino clasificouse entre os oito mellores da liga.
- O equipo Xuvenil Feminino clasificouse Subcampeón Provincial, Subcampeón do trofeo Federación e terceiro no Campeonato Galego.
- O Cadete Masculino mantén a categoría.
- En categoría Cadete Feminino participouse con dous equipos clasificándose un de terceiro e outro en cuarto lugar do Campionato Provincial, Subcampión do Campionato Galego e Subcampión do Trofeo Deputación.
- O equipo Infantil Masculino clasificouse Subcampeón do Trofeo Excma. Diputación B.
- O equipo Infantil Femenino clasificouse Campeón Galego, Campeón Provincial e Campeón do Trofeo Excma. Deputación A. Conseguindo a triple coroa da súa categoría e sen perder ningún dos 30 partidos xogados e só empatando dous (un na liga provincial e outro no trofeo da deputación) e gañando todos os partidos sen ningunha dificultade, e todos por goleada.
- O equipo Alevín Mixto clasificouse Subcampeón do Trofeo Excma. Deputación.
- En Benxamíns participouse con dous equipos quedando entre os catro mellores da Liga.

O ano pasado foron a Selección Absoluta de Portugal Regina e Mariela de División de

Honra. A Selección Junior Andrea, Isa e Vero. A Concentración Nacional de Cadete Camilo, Verónica e Noemí. A Selección Xuvenil Galega Leti, Victoria e María. A Selección Cadete Galega Verónica, Inés, Xoa, Noemí e Camilo. A Concentración Infantil Nacional Elena. A Selección Infantil Galega Antón, María, Nair, Fany, Sandra, Elena L. e Elena.

Por todos estes obxectivos logrados o Club Balonman Porriño foi galardonado como "Mellor Clube Galego" pola Consellería do Deporte.

De todos os que foron seleccionados neste instituto están Leticia Cufía, Nair Freiría e María Pires.

Este ano espérase que o equipo de Primeira Nacional Feminina ascenda outra vez como xa fixo na temporada 96/97 e por agora vai por bo camiño indo clasificadas no primeiro posto da súa categoría. Tamén se espera que o equipo de Segunda Nacional Masculino ascenda de categoría pois por agora vai tamén de primeiro clasificado. E nas outras categorías espérase o mesmo ou máis có ano pasado pois eles son os que fixeron ao Porriño un bo equipo porque xogan nos equipos maiores moita xente da canteira e os que van a un partido adoitan repetir porque os equipos da canteira traballan para superarse día a día e así chegar o máis alto.

O malo é que neste país co balonmán feminino non se vive, págase moi pouco e co masculino máis o menos porque non é coma o fútbol que se moven tantos cartos. As mulleres, se queren vivir do balonmán téñense que ir a outro país onde o balonmán feminino sexa o deporte rei e para iso teñen que traballar moito.

A toda a xente que queira facer un deporte e non se decida, que pase polo pavillón porque no balonmán hai sitio para todos.

O balonmán é un deporte de moito contacto físico pero merece a pena porque se colleitan moitos éxitos e se no futuro non chegas a ser un bo deportista non pasa nada ,o importante é ser unha boa persoa.

NATACIÓN

Nestes últimos anos estase a promocionar un deporte no Porriño, a natación

Hai tres ou catro anos construíuse a piscina municipal. Dende a súa inauguración acode a ela moita senté, dende os máis cativos aos máis vellos. Dá igual como nades, o importante é pasalo ben.

Dende entón a chamada “esco-

la de natación” buscaba rapaces que nadasen ben e rápido e facía probas. Os escollidos, un grupo de vinte rapaces, ían competir a Portugal: Valença, Melgaço, Ponte de Lima, Monçao, ...e vilas de Pontevedra como Redondela ou Pontecreas.

Pasado o tempo un grupo de pais formaron o Clube Golfiños que ten como presidente a Jesús Pallas e colaboran “Recambios del Campo” e ao concello do Porriño.

O Clube Golfiños compite xa na Liga “gallega” e aínda que só levan tres meses non o están facendo tan mal.

A escola de natación segue aberta para calquera e seguro que saen novas promesas de aí.

¡ACONSÉLLOVOLO!

Ana Fernández Vázquez

O CICLISMO

O ciclismo é un deporte que se practica durante todo o ano pero en dúas modalidades: o ciclocross en inverno e o ciclismo que se practica o resto do ano.

O ciclocross é un deporte moi bonito porque nel podes ver como os corredores loitan para pasar coa bicicleta pola lama e como ás veces teñen que botala ao lombo e correr con ela porque non son capaces de pasar por un obstáculo montados nela ou cando se lles enreda.

O CICLISMO PRACTÍCASE SEMPRE ENTRENANDO POLA ESTRADA OU EN PISTAS CERRADAS OU NO VELÓDROMO.

Entrénase no velódromo para coller, forza, aguante e rapidez porque como para andar nel tes que ir rápido. En estrada entrénase para facer quilómetros e subir rampas nas que tes que facer forza.

Para poder competir tes que ter unha licencia. As categorías son as seguintes: benxamíns, alevíns, infantiles, cadetes, xuvenís, elite e Máster 30, 40, 50, 60. As competicións son todas en circuitos cerrados para as categorías de principiantes, benxamíns, alevíns e infantís. Para os cadetes, xuvenís, elite, ...case sempre son en estrada.

En todas as categorías hai trofeos para os tres primeiros, e a partir dos cadetes ata os máster cobran unha prima por acabar a carreira.

Eu practico este deporte e o meu equipo é o C.C. Meixueiro, formado por 60 persoas.

A miña categoría é de cadete, xunto con tres compañeiros máis. Nesta tempada só rematamos as carreiras pola metade xa que somos de primeiro ano, en cambio un compañeiro de alevíns gañou caase todas. E no Máster 60 destaca un corredor que gañou bastantes carreiras.

Para min o ciclismo é un deporte entretido e divertido pero ten un inconveniente para os que van ás competicións, xza que no verán en vez d ir á praia tes que entrenar, para polo menos intentar rematar a carreira.

Manuel Ángel Miranda Francés

O MEU EQUIPO DE FÚTBOL

O meu equipo de fútbol é o Porriño Industrial.

Nel xa levo nove anos, e todo o tempo que levo entrenando non o boto por perdido.

Cando eu era pequeno non me gustaba nada o fútbol pero agora encántame.

Un día, cando eu tiña cinco anos, o meu pai levoume ao campo de fútbol para ver se me collían, e dixerónlle que si, pero a min non me apetecía ir, e ata

cheguei a chorar, pero agora doulle gracias ao meu pai.

- O primeiro ano so ía a entrenar o venres, é dicir, unha vez á semana.
- O segundo ano xa entrenaba máis, e xogaba. Entrenaba o

luns e o mércores, e xogaba os sábados pola mañá. Esa tempada foi malísima para nós porque practicamente aínda non sabíamos o que era un balón, e quedamos terceiros pola cola.

- O terceiro ano xa foi uns dos mellores. Quedamos campións de liga sen perder partido, nin empatar, e dicir gañámoslos todos. E quedamos subcampións de copa ¡Que lastima!

- O cuarto ano quedamos sétimos ou oitavos, xa non me lembro ben.

- O quinto foi semellante ao anterior, xa que era o mesmo entrenador.

- O sexto quedamos pola metade da táboa.

- O sétimo quedamos primeiros na liga cun partido só empatado e o resto gañámoslos todos. Na copa galega chegamos ata cuartos de final e na copa comarcal chegamos ata semifinais. Ao gañar a liga ascendemos á liga provincial de infantís, que é a mellor que hai.

- Este ano, que vén sendo o noveno, xa son cadete, pero esta tempada non imos moi ben, xa

que xogamos contra rapaces de un ano máis ca nós, e imos case ao final da táboa.

En fin, o principal é non descender, o que significa non quedar últimos, penúltimos ou antepenúltimos.

O meu soño sería ser xogador de primeira división debutando como Maradona, Rivaldo ou Figo e ir convocado coa selección.

*Eloy Lorenzo Lorenzo 3º B
E.S.O.*

SABIAS QUE...

- Antigamente moitos mariñeiros non sabían nadar. Era costume que deixaran o pelo longo para que si caían á mar os agarraran "polos pelos" para salvalos.
- William Collejo, un torcedor (fabricante de puros) cubano de 50 anos de idade, presentou en novembro de 1997 o puro máis grande do mundo: ten 3,45 metros de lonxitude e 4,5 metros de ancho.
- A falta de biblia, os romanos xuraban dicir a verdade apertándose os testículos coa man dereita. Deste costume procede a palabra "testificar"
- Na antiga Inglaterra a xente non podía ter sexo sen contar co consentimento do rei (a menos que se tratara dun membro da familia real). Cando a xente quería ter un fillo debían solicitar un permiso ó monarca, quen lles entregaba unha placa que debían colgar fóra da súa porta mentres mantiñan relacións. A placa dicía

"Fornication Under Consent of the King" (F.U.C.K.). Esa é a orixe de tan "socorrida" palabriña.

- Durante a guerra de sucesión, cando regresaban as tropas os seus carteis sin ter ningunha baixa, puñan nunha gran pizarra "0 Killed" (cero mortos). De aí provén a palabra "O.K" para dicir que todo estaba ben.
- As mulleres gregas empezaban a cumprir anos dende a súa data de voda.
- Se se colocaran en fila india todas as aspirinas que consumimos os españois nun ano, podíanse cubrir os 8400 quilómetros que hai dende Madrid a Moscú.
- A chamada de socorro S.O.S corresponde as iniciais de Save Our Souls (Salvade as Nosas Almas), fíxose famosa porque a emplearon os pasaxeiros de Titanic no seu afundimento. Pedían que se salvasen as súas almas porque todo o demáis estaba perdido.

Libros

TÍTULO: “Contos de fantasmas”

AUTOR: Varios

EDITORIAL: TRIS-TAM

Nº DE PÁXINAS: 243

“Contos de fantasmas” é unha escolma de relatos breves con autores de talla de Walter Scott, Charles Dickens, Bram Stoker (o autor de “Drácula”) e o increíble Edgar Allan Poe que recolle contos de fantasmas, espíritos, espectros, banshee (fantasmas familiar irlandesa que aparece momentos antes da morte) e demais horrores literarios, todos eles da literatura clásica, que nos farán pasar momentos de terror, pánico e nos producirán arrepios.

TÍTULO: “La Música del viento”

AUTOR: Jordi Serra i Fabra

EDITORIAL: Columna Edicións/ Ediciones del Broneva

Nº DE PÁXINAS: 154

“Socorro. Axuda, por favor. Somos escravos. Libertade global”, este era a mensaxe que se escondía entre as costuras daquela bonita alfombra que seu primo acababa de traer da súa viaxe da India. Tras este descubrimento Alberto, periodista, membro de numerosas ONG’s, realizará unha viaxe á India onde se topará co terrible día a día no que viven miles de nenos e nenas explotados nese país que ata entón lle parecía tan fascinante e marabilloso.

Baixo un clima un tanto misterioso e unha linguaxe desenvolta, este autor catalán, danos a súa particular visión da terrible realidade de explotación infantil e introdúcenos neste terrible mundo no que sofren milleiros de nenos diariamente.

TÍTULO: “Non volvas”

AUTOR: Suso de Toro

EDITORIAL: Xerais

Nº DE PÁXINAS: 187

“Non volvas” é unha novela que narra como unha muller que a penas ten coñecemento do seu pasado, volve á súa vila natal, lugar ó que lle prohibira ir a súa nai ó morrer. Alí conseguirá toparse coa paz e a tranquilidade que non atopa na cidade, pero tamén se topará a sí mesma e ao seu pasado, pasado que revivirá e no cal fará xustiza.

Intensa novela na que Suso de Toro consegue relatar a vinganza dunha muller contra os recordos que atormentaron a tres xeracións de mulleres.

TÍTULO: Rabia.

AUTOR: Jordi Serra i Fabra.

EDITORIAL: S.M.

Nº PÁXINAS: 234.

Patricia, 16 años, estudante e no corazón, rabia, ganas de gritar, de amor, de chorar e de amor, e de vivir, sobre todo de vivir. Metade novela, metade diario e cunha sensibilidade infinita Jordi Serra i Fabra introdúcenos no mundo de Patricia, unha adolescente soñadora que ten por ambición a de ser cantante de rock e escritora, a que case todo o mundo considera rara por iso e que non é entendida polos seus pais. Unha adolescente que quere ser como é, ela mesma e que quere alcanza-las súas metas coste o que coste.

*Tania Beltrán Álvarez
1º Bacharelato CC.SS*

NA REDE

<http://www.galego21.org> (para descargar software en galego)

Recomendamos que baixedes o programa (OPERA) dispoñible de maneira gratuita.

<http://www.google.com> buscador que se pode configurar para usalo en galego.

<http://www.mp3hispania.com> para baixar música da rede

E por su posto non navegues sen antivirus <http://www.symantec.com>

<http://www.bitdefender-es.com> <http://www.avx-es.com> <http://www.avp-es.com>

<http://www.mcafee.com> <http://www.pandasoftware.es>

- ¿Por que Papá-Noël xa non le as cartas?

- Porque lle ten medo ó ántrax

Dous amigos falando:

- Eu teño un loro que di papa e mama.
- E eu teño unha lata que di Melocotón en almibre.

No confesionario:

- Pai acúsome de que cada vez que miro un home trémanme as pernas.
- Pero, ¿cantos anos tes miña filla?
- 84.
- Ah, entón non te preocupes que iso é reuma.

- Oes ¿que é peor: a ignorancia ou o desinterés?

- Nin o sei nin me importa.

¡soltade amarras!

E o señor Marras caeu o auga.

- ¿Ti sabes por que os curas van tan contentos ó traballo?

Porque teñen o xefe crucificado.

- Levántase o telón e aparece un cartón de viño tinto Don Simón. Baixa o telón. ¿cómo se chama a película?

.....**ESTINTO BÁSICO.**

VERSIÓN CULTA DEL REFRANERO

Relátame con quien deambulas y te manifestaré tu idiosincrasia.
(Dime con quién andas y te diré quien eres)

A perturbación ciclónica en el seno ambiental, rostro jocundo.
(Al mal tiempo, buena cara)

H₂O que no has de ingurgitar, permítele que discurra por su cauce.
(Agua que no has de beber, déjala correr)

Ocúpate de la alimentación de aves córvidas y éstas te extirparan las corneas, el iris y el cristalino.
(Cria cuervos y te sacarán los ojos)

El globo oftálmico del poseedor, torna obeso el bruto vacuno.
(El ojo del amo engorda el ganado)

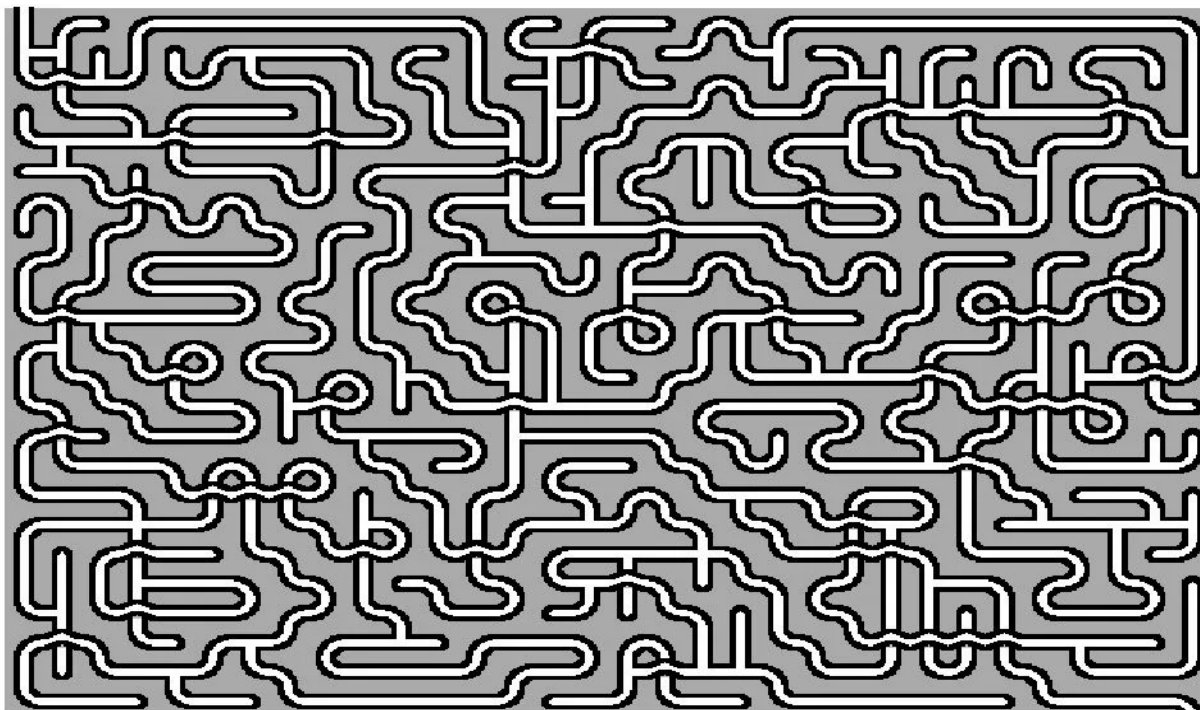
Quien a ubérrima conífera se adosa, óptima umbría le entolda.
(El que a buen árbol se arrima, buena sombra le cobija)

A equino objeto de un obsequio no le periscopees el incisivo.
(A caballo regalado no le mires el diente)

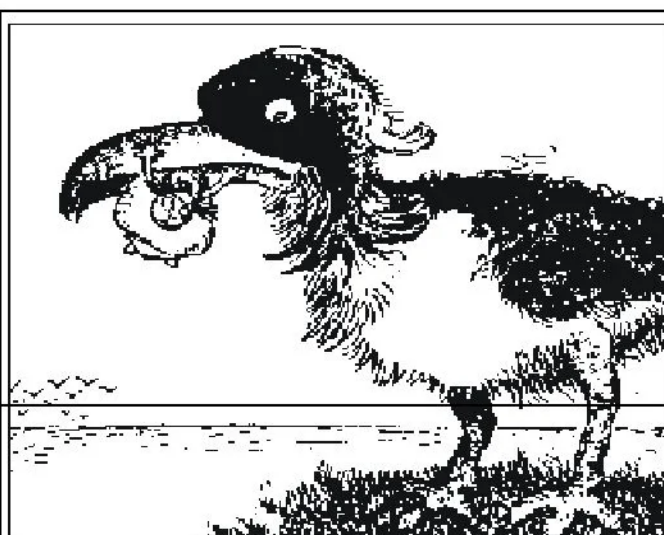
Trasládeme yo a temperatura debidamente elevada, demuestre el vulgo su regocijo.
(Ande yo caliente, riase la gente)

O violinista perdeu as súas partituras.
Móstralle o camiño para recuperalas.

Fai unha enquisa entre os teus
compañeiros.
Sorprenderaste vendo como non
todos ven o mesmo neste debuxo.

A giant Roc picks her up by the skirt.

Dálle a volta ao páxaro e verás co que te atopas.